

Detinguda aquest matí la secretària d'organització de la CGT a Barcelona

SETMANARI LA DIRECTA :: 25/04/2012

David Fernández

Segons hem pogut conèixer pels mass-media, aquest matí ha estat detinguda la secretària d'organització de la CGT de Barcelona acusada de participar en la performance que va fer-se el dia de la vaga general davant de la Borsa de Barcelona. Aquest fet, coincideix de forma desagradable, amb la presentació durant aquesta tarda de la web de delació ciutadana que promou la denúncia explícita entre companys, ciutadans veïnes, etc, amb l'objectiu d'acabar amb el que des de la Generalitat han volgut anomenar "vandalisme".

La vella cantarella d'Interior: a pals amb la pastanaga

Publicat avui al Setmanari La Directa

Plou sobre mullat. Teló de fons de cimera del BCE i antiga cultura de la por atada de nou. Prement l'accelerador de la turborepressió, Interior no escatima amenaces ni recursos ni noves detencions anunciades. Ho va esclarir Felip Puig després de la vaga general: "que li tinguin por al sistema". I avui mateix, a les cinc de la tarda, Interior ha presentat la web especial de delació ciutadana per combatre el "vandalisme". En total 231 fotos i 3 vídeos i 68 carpetes personalitzades de persones no identificades. La web ha estat desenvolupada per l'empresa T-Systems, denunciada el 2009 per contractes anòmals amb l'administració pública. Aleshores, l'exfiscal anticorrupció Jiménez Villarejo ja va demanar que s'investiguessin les possibles relacions entre els accionistes i administradors de la multinacional i responsables de CiU.

La web s'estrena en el context d'un operatiu en curs dels Mossos d'Esquadra, en relació a la passada vaga general, que ja treballa fa setmanes amb un llistat de vora 80 persones, 68 de les quals no estarien encara identificades. Les sis detencions registrades dijous passat a Barcelona -que es van saldar amb sis llibertats amb càrrecs, dues sota fiança de 6.000 euros, decretades pels jutjats dissabte- estarien emmarcades dins aquest operatiu.

L'anunciada roda de premsa d'aquest dimarts l'han fet coincidir amb una nova detenció: aquest matí ha estat detinguda la secretària d'organització de la CGT a Barcelona, Laura Gómez, de 46 anys, acusada de participar en una performance artística de protesta davant la Borsa de Barcelona durant la passada vaga general. En aquests moments es troba a les dependències policials de la comissaria de Les Corts, a les portes de la qual s'ha convocat una concentració de protesta i solidaritat. Fonts policials han anunciat que demà al matí serà traslladada a la Ciutat de la Justícia, on també s'ha convocat una concentració de protesta a partir de les 8:30h del matí.

Blindant la cimera i suspenent Schengen

L'operació repressiva s'emmarca també en el dispositiu desplegat per a la propera cimera del Banc Central Europeu a Barcelona els propers 2, 3 i 4 de maig, pel qual s'ha anunciat la ocupació policial de la ciutat amb més de 7.500 agents (4.500 mossos i 2.500 policies espanyols i guàrdies civils). Alhora, s'ha activat la unitat policial dels Mossos d'Esquadra especialitzada en el rastreig i monitorització de les xarxes socials. I la presència indissimulada d'agents de paisà en els barris més compromesos ja s'ha començat a notar, així com els controls itinerants d'identificació i les fronteres volants internes a la ciutat, com l'enregistrada aquest matí a l'Estació de França.

Malgrat la premsa oficial ha recordat que és el primer cop que se suspèn Schengen -a petició, aquest cop, de Felip Puig- la lliure circulació de persones ja es va suspendre el 2002 a Barcelona, arran de la cimera de la UE. Enguany, des del 28 d'abril i fins que clogui la troba del BCE, que reuneix els sis membres del consell executiu i tots els responsables dels bancs nacionals de la zona euro, la frontera franco-espanyola quedarà segellada. Del País Basc a Catalunya s'aplicarà la suspensió del tractat, es restringiran drets i es restabliran els controls.

Ofensiva planificada

L'ofensiva de Felip Puig, però, no és nova. Endinsa les seves arrels, en un context de crisi social profunda amb 2'7 milions de pobres als Països Catalans i 1,3 milions de persones a l'atur, en la cultura d'emergència i excepcionalitat penal, processal i penitenciària que recorre al Dret per aplacar el malestar i la protesta social. Sobredimensionant intencionadament la conflictivitat social viscuda el passat 29M, i lluny de la reflexió suscitada en altres països europeus que han viscut realitats similars de violències urbanes, el conseller ha llançat una campanya d'ampli espectre i llarg abast contra qualsevol espurna de dissidència. L'ombra de la sospita ja arribat a determinats "intel·lectuals, acadèmics i periodistes", titllats ja de còmplices pel conseller.

Aquest discurs, però, no és pas nou tampoc. Reincideixen en una vella i recurrent obsessió persecutòria de tall inquisitorial. Repeteix el patró repressiu d'una cultura repressiva que equipara dissidència amb delinqüència. Alena "enemics", imaginaris o inventats i com més desconeguts millor. En una variació in crescendo d'una melodia ja coneguda. I en un patró quasi calcat del que ja va viure Barcelona l'any 2002 arran de la cimera de la UE. Aleshores Julia Garcia-Valdecasas -delegada de ferro del PP a Catalunya- denunciava la "complicitat social" d'amplis sectors socials que donaven "cobertura", mentre Mayor Oreja atiaava el discurs del "triangle anarquista greco-italià-espanyol" i la premsa veia el fantasma de Jarrai -moviment juvenil basc- en tota protesta. Aquella onada de criminalització contra la dissidència altermundista (Seattle, Praga, Génova) va acabar aplicant a la frontera de La Jonquera el SIS (Sistema Informàtic Schengen) i la SINERE (Supplementary Information Request at National Entry), una particular base de dades on els activistes contraris a la globalització neoliberal estaven fitxats com "criminalitat transnacional organitzada". Sota aquell parany, milers de persones van quedar retingudes el març de 2002 a la frontera.

Retrocés i passes enrere, 10 anys després, el patró es repeteix i es perfecciona: incapaços de descodificar les arrels fondes de la desigualtat i el malestar, l'excusa de la violència serveix per carregar contra tota la resta. Sobretot contra la desobediència civil pacífica (27M, aturada de desnonaments de la PAH), contra la que ja es prepara un nou enduriment

penal que elevarà el càstig a tres anys de presó. Amb aquest rerefons Puig escup "complicitats orgàniques", 'La Vanguardia' encén sense cap mena de prova l'espectre de la "matriu italiana" -en una rèmorra franquista de "l'enemic sempre és forani"- i les reformes de 'mà dura' ja són en curs i estaran enllestides abans de l'estiu.

I malgrat tot, no és el 29M qui ha modulat l'estratègia repressiva impulsada de Felip Puig. Ni molt menys. Abans de l'estiu, obsedit per la derrota policial davant la desobediència civil registrada el 27M a la plaça Catalunya, Puig ja va encarregar la reformulació de la unitat antiavalots dels Mossos d'Esquadra i l'estudi de reformes legals i penals. El passat estiu, diversos comandaments ja van viatjar a Alemanya per estudiar noves fórmules repressives: fruit d'aquella visita els Mossos van incorporar els gasos lacrimògens reintroduïts -després de 20 anys- en la repressió registrada durant la passada vaga general.

Retorn al passat: del 2002 al 2012

Túnel del temps i memòria com antídote, el març de 2002, amb motiu de la presidència de torn espanyola de la UE, Barcelona ja va patir una ocupació policial asfixiant de 8.500 agents (4.000 policies nacionals, 2.000 guàrdies civils, 1.000 mossos d'esquadra i 1.500 policies locals), similar a la que viurà els propers dies. Aleshores també va anar acompanyada del tancament de l'espai aeri en un radi de 65 quilòmetres, de la instal·lació de bateries de míssils antiaeris a El Prat -amb el rerefons del recent 11S- i d'un desplegament aeri i marítim de 5 avions de l'exèrcit i tres bucs de l'armada. També en aquell context de búnquerització de la ciutat es van ampliar les places de la presó Model -incorporant un llit més a cada cel·la-, es van habilitar tres jutjats de guàrdia i es va reforçar el paper de la fiscalia, que va anunciar -com ara- judicis ràpids i elevacions de les sol·licituds de penes per forçar presons provisionals. I tot i així, la multitudinària protesta al carrer contra l'Europa del capital i la guerra, amb gairebé 500.000 manifestants col·lapsant el centre de la ciutat, va desbordar l'operatiu, malgrat la cimera va cloure amb 114 persones detingudes i agents de paisà encaputxats a les Rambles practicant detencions indiscriminades.

Aquell operatiu va ser el punt àlgid d'un cicle -arrencat amb el desallotjament del cinema Princesa el 1996 i closa molt parcialment amb el desnonament del PP del Poder el 2004- que va deixar un eloqüent balanç repressiu contra els moviments socials: en vuit anys es van registrar més de 2.000 detencions, 40 empresonaments, un suïcidi i 8 infiltrats policials descoberts, amb una despesa antirepressiva de vora els 600.000 euros. Però si la dreta gestiona la repressió des de la cridòria i la socialdemocràcia neoliberal prefereix el silenci, aquell perfil securitari i criminalitzador d'equiparar dissidència amb terrorisme va proseguir els anys posteriors.

Els casos del 4 d'octubre a Sants, del 4F al barri de la Ribera o de Núria Pòrtulas a Girona en són el millor exemple. Contra Pòrtulas es voler aplicar l'article 577, un calaix de sastre que, des de l'any 2000, converteix en "terrorisme" il·licits penals que no ho són. És el mateix article que es va aplicar als Tres de Gràcia, tres joves acusats de terrorisme -un mes després de la cimera de la UE- que van resultar del tot exonerats per l'Audiència Nacional, que va arxivar la causa per falta de proves el 2006. Sant tornem-hi al 577, perquè és precisament aquest article el que va ser invocat pels Mossos d'Esquadra dijous passat contra els activistes detinguts a Barcelona. Una interpretació jurídica que ni tan sols la fiscalia va

voler acceptar.

29M: 90 detinguts, 20.000 euros, 3 empresonats

Si el procés és el càstig, que diria Kafka, el saldo repressiu de la vaga general que s'arrosegava arriba avui a les 90 detencions -comptabilitzant les cinc enregistrades, per realitzar pintades, diumenge passat a Barcelona-, 94 expedients sancionadors -entre ells, contra CNT i CGT-, fiances per valor de 25.000 euros i tres vaguistes encara empresonades a Brians i Quatre Camins. El mateix clima enrarit de persecució, linxament i atemoriment de la dissidència ha tingut similar efecte embogit al País Valencià. A Bétera, quatre sindicalistes han estat detinguts per pertinença "a banda organitzada": la Guàrdia Civil els acusa de... d'enganxar adhesius i cartells la vigília de la vaga general.

En una nova volta de cargol repressiva, de resum bèl·lic i de síntesi d'autoritarisme vergonyant i desvergonyit que resta condensada en les darreres declaracions dels màxims comandaments dels Mossos d'Esquadra, que atien també un clima d'impunitat i brutalitat policíaca. Sergi Pla, per exemple. El comissari de Recursos Operatius, conegut internament com 'Stasi', va afirmar sense embuts, en la penúltima emissió del programa 'Salvados' de Jordi Évole, que Gandhi hagués estat atonytat a la plaça Catalunya el 27M del 2011. En la banalització de la repressió, però, qui ha anat molt més lluny en la certificació de la guerra de baixa intensitat decretada contra la dissidència política i social, ha estat el comissari David Piquè.

De l'enemic a les rates

Divendres passat, en el decurs de l'acte institucional del Dia de les Esquades de la policia autonòmica, el comissari Piqué va etzibar en la seva intervenció oficial: "es poden amagar on vulguin, perquè els trobarem. Ja sigui en una cova o en una claveguera, que és on s'amaguen les rates, o en una assemblea, que no representa a ningú, o darrera una cadira d'universitat". El discurs del comissari -"un agitador social és un gamberro", va afegir- va ser fervorosament aplaudit, amb part de l'auditori dempeus. El discurs quirúrgic, de reminiscència gairebé pinochetista, ha apujat el grau de la repressió verbal i el vocabulari parapolicial: si fa un mes un comissari espanyol titllava com "enemic" els estudiants de l'IES Lluís Vives de València que reclamaven calefacció, Piqué ha anat més enllà i ha recorregut al primer punt de la teoria goebbeliana -animalitzar l'altre- per reduir la dissidència a una mera qüestió de rates, plagues i clavagueram. Piqué, comissari general de coordinació territorial, no és pas qualsevol. Apartat del quadre de comandament de la policia catalana amb el segon tripartit, forma part del pinyol dels Mossos conegut com 'Escamot 16', la guàrdia de korps del pujolisme que va integrar la primera direcció de la policia catalana el 1984.

De nou, doncs, torna el vell. Més que sobre mullat, doncs, plou sobre Millet. Càstig pels febles, impunitat pels forts. Però l'ofensiva repressiva no és cojuntural ni neix amb la vaga general. És un suma i segueix que ve de lluny i vol anar més lluny encara. La va anunciar Felip Puig el gener de 2011, només un mes després de prendre possessió, quan es va estrenar amb la seva primera osca repressiva: 418 identificats i denunciats rere l'ocupació pacífica i el desallotjament de la Casa de la Vaga -ocupada per denunciar la reforma de les pensions- a la Via Laietana de Barcelona. Tots els 418 denunciats -32 traslladats a comissaria per ser identificats- van ser exonerats de tot delictes als jutjats.

Aleshores Felip Puig va popularitzar la màxima "s'ha acabat la impunitat". Paradoxalment ho deia només dos dies després que el nou govern de CiU retirés l'acusació de la Generalitat de Catalunya contra el tresorer de CiU Daniel Osacar i Angel Colom, denunciats pel cas del frau del Palau i el finançament il·legal de CDC. Només quatre mesos després, Puig hi tornava, a micro obert a RAC1, anunciant que "aniria més enllà de la llei" en el combat contra la dissidència. I fa 15 dies, política d'atemoriment i clima de mordassa, recordava a TV3 que la clau era la reintroducció de la por.

Avui a les cinc de la tarda, en la pitjor tradició del maccartisme que va enverinar la societat nordamericana i la cacera de bruixes tan pròpia de la Inquisició, Interior presenta la web oficial de la delació. Delirant crida a sometent convergent per provar de convèncer-nos que l'enemic és el veí. Evidenciar que les tisores sense porres no arriben enlloc. I que la vella doctrina d'anar a pals fins i tot amb la pastanaga és pura tautologia a les casernes d'Interior. Mentre un Benedetti atabalat, constant històrica i deconstrucció imprescindible de l'arquitectura repressiva, s'ho mira inquiet des de la cantonada. I xiula: "qui pacifiqui al pacificador, bon pacificador serà".

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/detinguda-aquest-mati-la-secretaria-d-or